

**PUHE RINTAMALLE LÄHTEVILLE
SVERDLOVIN YLIOPISTON OPISKELIJOILLE
LOKAKUUN 24 pnä 1919**

Toverit! Te tiedätte, että syynä, joka on saanut meidät kokoontumaan tänään yhteen, ei ole pelkkä halu juhlia sitä, että useimmat teistä ovat päättäneet neuvostokoulun oppikurssin, vaan myös se seikka, että noin puolet koko teidän päästöstänne on päättänyt lähteä rintamalle antaakseen uutta, erittäin kiireellistä ja oleellista apua rintamalla tais-televille joukoille.

Toverit! Me tiedämme mainiosti, miten suuresti vaikeut-taa kokeneiden, asioihin perehtyneiden toverien puute koko hallintotyötämme sekä kaupungeissa että erikoisesti maa-seudulla. Me tiedämme mainiosti, että ne Pietarin, Mosko-van, Ivanovo-Voznesenskin ja muiden kaupunkien valvoutu-neimmat työläiset, ne valvutuneimmat toverit, jotka ovat tähän saakka kantaneet harteillaan, voimmepa sanoa, pää-osan maan hallinnon raskaasta taakasta ennen kuulumatto-man vaikeissa olosuhteissa, suorittaneet raskaimman osan työläisten ja talonpoikien yhdistämisen ja johtamisen vai-keasta tehtävästä, me tiedämme mainiosti, että he ovat kovin uupuneita niistä, toisinaan yli-inhimillisistä vaatimuk-sista, joita Neuvostotasavallan puolustus heille asettaa. Sen vuoksi mahdollisuus koota tänne muutamia satoja työläisiä ja talonpoikia, antaa heille tilaisuus opiskella järjestelmälli-sesti muutamia kuukausia, käydä läpi neuvostotietouden kurssi, jotta he voisivat lähteä täältä yhdessä, järjestyneesti, yksimielisesti ja tietoisesti hoitamaan hallintotehtäviä, kor-jaamaan niitä suunnattomia epäkohtia, joita vielä on ole-massa,— tämä mahdollisuus on meille suunnattoman arvo-kas, ja olemme äärimmäisin ponnisteluin, äärimmäisen vastahakoisesti ja pitkällisen epäröinnin jälkeen päätyneet

siihen, että annamme noin puolet tästä päästöstä rintamatyöhön. Tilanne rintamalla on kuitenkin muodostunut sellaiseksi, ettei meillä ole ollut valinnan varaa. Ja olimme sitä mieltä, että päätös, joka on tehty vapaaehtoisesti ja jonka tarkoituksena on lähettää rintamalle vielä joukko parasta väkeämme, vaikka se olisi erittäin suureksi hyödyksi kaikessa hallinnollisessa rakennustyössämme, että tämä päätös on ehdottoman välttämättömyyden sanelema.

Toverit, sallinette kosketella lyhyesti eri rintamilla nyt muodostunutta tilannetta saadaksenne käsityksen siitä, miten kiireellistä laatua tuo välttämätön toimenpide on.

Hyvin monilla rintamilla, jotka aikaisemmin olivat erittäin merkityksellisiä ja joihin vihollinen asetti suuria toiveita, on tilanne juuri viime aikana kehittymässä meidän täydelliseksi ja kaikista merkeistä päätellen lopulliseksi voitoksemme. Pohjoisella rintamalla, missä hyökkäys Muurmanniin lupasi viholliselle erityisen suuria etuja, minne englantilaiset olivat jo kauan keskittäneet suuria ja oivallisesti aseistettuja voimia, missä meidän oli muonan ja varusteiden puutteessa äärettömän vaikea taistella,— siellä olisi luullut Englannin ja Ranskan imperialisteilla olevan loistavia näköaloja. Ja juuri siellä on vihollisen koko hyökkäys mennyt lopullisesti myttyyn. Englantilaisten on ollut pakko viedä joukkonsa takaisin, ja me näemme nyt, kuinka täydellisesti pitää paikkansa se, että Englannin työläiset eivät halua sotia Venäjää vastaan, vaan kykenevät nykyäänkin, kun vallankumoustaistelu Englannissa on vielä etäisen tulevaisuuden asia, vaikuttamaan niin suuresti omaan rosvojen ja ryövärien hallitukseensa, että sen on pakko poistaa sotajoukkonsa Venäjältä. Englantilaisten oli pakko jättää tämä rintama, joka oli erikoisen vaarallinen sen vuoksi, että vihollisella oli siellä meritien ansiosta erittäin edullinen asema. Sinne on jäänyt mitättömän vähäisiä venäläisiä valkokaartilaisjoukkoja, joilla ei ole juuri mitään merkitystä.

Ottakaamme toinen — Koltshakin — rintama. Te tiedätte, että silloin kun Koltshakin joukot hyökkäsivät Volgan varrelle, Euroopan kapitalistinen lehdistö kiiruhti kuuluttamaan koko maailmalle sanoman Neuvostovallan kukistumisesta ja Koltshakin tunnustamisesta Venäjän ylimmäksi hallitsijaksi. Mutta tämän tunnustuksen vahvistukseksi annettu virallinen asiakirja ei ehtinyt edes saapua perille

Koltshakin itsensä luettavaksi, kun joukkomme jo ryhtyivät ajamaan häntä Siperiaan, ja te tiedätte, että me etenimme Petropavlovskiin ja Irtyshille, ja Koltshakin oli ryhmitettävä voimansa toisin kuin hän oli aikonut. Oli aika, jolloin meidän täytyi perääntyä, koska paikalliset työläiset ja talonpojat myöhästyivät liikekannallepanossaan. Tiedot, joita saamme Koltshakin rintaman selustasta, kertovat kuitenkin, että siellä vallitsee ilmeinen sekasorto ja että koko väestö yksinpä vauraat talonpojatkin nousevat kapiinaan häntä vastaan. Ja nyt olemme murtamassa Koltshakin voimien viimeisen suojamuurin ja päätämme siihen tämän vallankumousvuoden, jonka aikana koko Siperia oli Koltshakin vallassa ja häntä auttoivat sekä eserrät että menshevikit, jotka ryhtyivät jälleen sovitteluihin porvarillisen hallituksen kanssa. Te tiedätte, että koko Euroopan porvaristo antoi apua Koltshakille. Te tiedätte, että Siperian ratalinjan suojana oli sekä puolalaisia että tshekkiläisiä, oli italialaisia ja oli vapaaehtoisia amerikkalaisia upseereja. Kaikki, mikä voi tyrehdyttää vallankumousta, tuli Koltshakin avuksi. Ja kaikki se raukesi, koska talonpojat, Siperian talonpojat, jotka ovat vähiten alttiita kommunismin vaikutukselle, sillä he ovat vähiten joutuneet näkemään sitä, saivat Koltshakilta sellaisen opetuksen, sellaisen tilaisuuden vertailla *käytännössä* (talonpojathan tekevät mielellään käytännöllisiä vertailuja), että voimme sanoa: Koltshak antoi meille miljoonia Neuvostovallan kannattajia teollisuuskeskuksista kaukaisilla syrjäseuduilla, missä meidän olisi ollut vaikea saada heitä puolellemme. Sellainen oli Koltshakin vallan loppu, ja siksi tunnemmekin asemamme tällä rintamalla erittäin vankaksi.

Länsirintamalla näemme puolalaisten hyökkäyksen lähestyvän loppuaan. He ovat saaneet apua Englannilta, Ranskalta ja Amerikalta, jotka pyrkivät yllyttämään Puolan vanhaa isovenäläisiin sortajiin kohdistunutta vihaa yrittäen suunnata Venäjän työläisiin ja talonpoikiin sen satakertaisesti ansaitun vihan, jota Puolan työläiset tuntevat tilanherroja sekä tsaareja kohtaan, tyrkyttäen Puolan työläisille käsitystä, että bolshevikit haaveilevat venäläisten shovinistien lailla Puolan valloituksesta. Jonkin aikaa tällainen petos on heille onnistunut. Mutta meillä on selviä merkkejä siitä, että aika, jolloin moinen petos menestyi, on menemässä ohi, että puolalaisten sotajoukkojen keskuudessa

alkaa jakautuminen. Myös amerikkalaisista lähteistä tulleet tiedot, joita ei mitenkään voida epäillä kommunistille myötämielisiksi, vahvistavat todeksi sen, että Puolan talonpoikaiston keskuudessa vaaditaan yhä voimakkaammin lopettamaan sota hinnalla millä hyvänsä lokakuun alkuun mennessä ja että näitä pyrkimyksiä tukevat tekemällä yhä voimistuvaa vastarintaa hallitukselleen jopa kaikkein isänmaallisimmatkin ainekset puolalaisten sosialishovinistien (PPS:n) leiristä, jotka vastaavat meidän menshevikkejämme ja eserriämme. Puolalaisten mieliala on tänä aikana suuresti muuttunut.

Jäljelle jää kaksi rintamaa — Pietarin rintama ja Etelärintama, missä sotatoimet ovat huomattavimpia. Mutta sielläkin kaikki merkit viittaavat siihen, että vihollinen kokoaa viimeisiä voimiaan. Meillä on tarkkoja tietoja siitä, että sotaministeri Churchill ja kapitalistien puolue ryhtyivät Englannissa tähän sotaseikkailuun Pietaria vastaan näyttääkseen, että Neuvosto-Venäjä voidaan kukistaa nopeasti, ja että Englannin lehdistö pitää tätä seikkailua shovinistien ja ministeri Churchillin viimeisenä pelipanoksena, jonka he ovat asettaneet vastoin väestön enemmistön ilmeistä tahtoa.

Me voimme tulkita tämän Pietariin suunnatun sotaretken toimenpiteeksi, jonka tarkoituksena on Denikinin auttaminen. Sellaisen johtopäätöksen voimme tehdä Pietarin rintamalla vallitsevasta tilanteesta.

Te tiedätte, että niin Latvian, Liettuan kuin Eestinkin hallitukset vastasivat myöntävästi ehdotukseemme rauhanneuvottelujen aloittamisesta. Ja luonnollisestikin nämä tuoreimmat uutiset aiheuttivat epäröintiä meidän joukoissamme, herättivät niissä toivoa sodan päättymisestä. Neuvottelut olivat jo käynnissä. Samaan aikaan Englanti kokosi loputkin laivoistaan ja laski maihin muutamia tuhansia valkokaartilaisia, jotka oli varustettu erinomaisilla teknillisillä välineillä. Mutta Englanti ei voi tuoda niitä tänne meille tyynnyttämättä kansaa petoksella, sillä Englannissa ja Ranskassa on jo ollut tapauksia, että yritykset lastata sotaravvikkeita laivoihin ovat epäonnistuneet, koska satamatyöläiset ovat panneet toimeen lakkoja ja sanoneet, etteivät he salli lähetettävän laivoja, jotka vievät hävitysaseita Neuvosto-Venäjälle. Ja Englannin imperialistien oli pakko hankkia näitä varusteita muista maista, pettäen omaa kansaansa. Sen vuoksi ei ole ihme, että he ovat päästäneet

muutamia satoja tai tuhansia venäläisiä valkokaartilaisupseereja Neuvosto-Venäjän kimppuun. Englannissa on leirejä, joissa näitä valkokaartilaisupseereja pidetään, joissa heitä ruokitaan ja koulutetaan Venäjän sotaretkeä varten, ja sitten sanotaan, että tämä on bolshevikkien terrorista aiheutuvaa sisällissotaa. Leirit, jotka olivat ennen täynnä meikäläisiä sotavankeja, ovat nyt täynnänsä venäläisiä valkokaartilaisupseereja. Siitä johtuukin, että sillä välin, kun me odotimme Liettuan ja Latvian taholta aselepoa, vihollinen saavutti ensi päivinä niin suunnatonta menestystä siirrettyään nämä voimat Pietarin rintamalle. Nyt te tiedätte, että Pietarin rintamalla on tapahtunut käänne. Te tiedätte Zinovjevin ja Trotskin raporteista, että menetykset on jo korvattu, että entinen epäröinti on loppunut, että joukkomme hyökkäävät ja hyökkäävät menestyksellisesti murtaen mitä epätoivoisimman vastarinnan. Nämä taistelut ovat tavattoman ankaria. Tov. Trotski tiedotti minulle puhelimitse Pietarista, että Detskoje Selossa, jonka hiljattain valtasimme, valkokaartilaiset ja paikoilleen jääneet porvarit ampuivat yksityisistä taloista, tehden mitä sitkeintä vastarintaa, sitkeämpää kuin missään aikaisemmassa taistelussa. Vihollinen tajuaa, että koko sodan kulussa on tapahtumassa käänne ja että Denikinin asema on sellainen, että häntä pitää auttaa ja on houkuteltava muualle meidän voimamme, jotka ovat häntä vastassa. Voidaan sanoa varmasti, että siinä he eivät ole onnistuneet. Kaikki Pietarille antamamme apu on hankittu heikentämättä vähääkään Eteläistä rintamaa. Ainoatakaan joukko-osastoa ei ole siirretty Pietarin rintamalle etelästä, ja se voitokas taistelu, jonka olemme panneet alulle ja jonka me viemme päätökseen, tullaan käymään heikentämättä vähimmässätkään määrin Etelärintamaa, jolla ratkaistaan tilanherroja ja imperialisteja vastaan käytävän sodan päättymisen. Ratkaisu on tapahtuva lähitulevaisuudessa siellä, Etelärintamalla.

Toverit, te tiedätte, että Etelärintamalla vihollinen on toisaalta nojannut etupäässä kasakoihin, jotka taistelevat etuoikeuksiensa puolesta, mutta toisaalta siellä on muodostettu eniten vapaaehtoisen armeijan rykmenttejä, jotka taistelevat suuttumusta ja raivoa uhkuen oman luokkansa etujen puolesta, tilanherrojen ja kapitalistien vallan palauttamiseksi. Sen vuoksi meillä on siellä edessämme ratkaiseva taistelu, ja me näemme siellä samaa, mitä näimme

Koltshakin tapauksessa, kun hän saavutti aluksi suuria voittoja, mutta mitä pitemmälle taistelut jatkuivat, sitä enemmän harvenivat Koltshakin päävoiman muodostaneiden upseeriston ja tietoisien kulakiston rivit, ja sitä enemmän hän joutui ottamaan työläisiä ja talonpoikia. He osavat panna toiset sotimaan puolestaan, he eivät mielellään uhraudu itse ja pitävät parempana, että työläiset panevat henkensä alttiiksi heidän etujensa puolesta. Ja kun Koltshak joutui laajentamaan armeijaansa, tuo laajentaminen johti siihen, että sadattuhannet siirtyivät meidän puolellemme. Kymmenet Koltshakin puolelta loikanneet valkokaartilaisupseerit ja kasakat kertoivat vakuuttuneensa siitä, että Koltshak myy Venäjää tukussa sekä vähittäin, ja siirtyneensä Punaisen Armeijan puolelle, vaikka eivät olleetkaan omaksuneet bolshevikkien katsomuksia. Niin tuli loppu Koltshakista, niin tulee loppu Denikinistäkin. Tänään teillä oli tilaisuus lukea iltalehdistä Denikinin selustassa puhjenneista kapinoista — palo leviää Ukrainassa. Kaukasian tapahtumista olemme saaneet tiedon, että siellä ovat epätoivon partaalle saatetut vuoristolaiset lähteneet hyökkäykseen ja höyhentäneet Shkuron rykmenttejä, ottaneet niiltä kiväärejä ja varusteita. Saimme eilen ulkomaisen radiosanoman, jossa myönnetään väkinäisesti, että Denikinin asema on tukala: hänen on pakko lähettää parhaat voimansa taisteluun, sillä Ukraina kuohuu ja Kaukasiassa on kapina. Lähestyy hetki, jolloin Denikinin täytyy panna peliin kaikkensa. Milloinkaan aikaisemmin ei ole käyty niin verisiä, niin ankaria taisteluja kuin Orelin edustalla, missä vihollinen heittää tuleen parhaat valiorykmenttinsä, niin sanotut „kornilovilaiset” rykmentit, joissa kolmasosa miehistöstä on kaikkein vastavallankumouksellisia ja parhaiten koulutettuja, työläisiä ja talonpoikia tavattomasti vihaavia upseereita, jotka taistelevat suoranaisesti oman valtansa, tilanherrojen vallan ennallistamiseksi. Tämän vuoksi meillä on täysi syy olettaa, että ratkaisun hetki Etelärintamalla on nyt tulossa. Voitto Orelin ja Voronezhin edustalla, missä vihollisen takaa-ajo jatkuu, osoittaa käänteen tapahtuneen myös siellä samoin kuin Pietarin rintamallakin. On kuitenkin välttämätöntä, että hyökkäyksemme saadaan laajenemaan vähäisistä osahyökkäyksistä valtavaksi joukkovyöryksi, joka varmistaa lopullisen voiton.

Siksipä olemme kaikesta huolimatta suostuneet teidän toivomukseenne, niin raskas kuin meille onkin tämä uhraus — satojen tänne koottujen kurssilaisten lähettäminen rintamalle, kurssilaisten, joita tarvittaisiin kipeästi työssä Venäjän maaseudulla. Siellä, Etelärintamalla ja Pietarin rintamalla, ratkaistaan sodan kohtalo, ellei lähiviikkoina, niin ainakin lähikuukausina. Tällaisena ajankohtana jokaisen tietoisien kommunistien täytyy sanoa itselleen: minun paikkani on siellä, muiden etunenässä rintamalla, missä jokainen tietoinen, koulunsa käynyt kommunisti on erittäin tarpeen.

Kun joukoissa ilmeni horjuntaa, niin se johtui siitä, että kansa on väsynyt sotaan. Te tiedätte erinomaisesti, milaista nälänhätää, sekasortoa ja kärsimyksiä työläiset ja talonpojat ovat joutuneet kokemaan näiden kahden vuoden aikana taistellessaan koko maailman imperialisteja vastaan. Te tiedätte, että väsyneimmät eivät kestä pitkällistä jännitystä, ja tätä seikkaa käyttää hyväkseen vihollinen, jolla on paremmat viestiyhteydet ja päällystöainees eikä ole pettureita,— ja iskee kaikella voimallaan. Juuri tämä on ollut syynä vastoinkäymisiin Etelärintamalla. Senpä vuoksi työläisten ja talonpoikain tietoisimpien edustajien, jotka ovat saaneet koulutusta sotilaallisilla ja sellaisilla kursseilla kuin teidän kurssinne ovat, tulee nyt lähteä rintamalle järjestyneesti, yksimielisesti, suurempiin tai pienempiin ryhmiin jakautuneina sotilasviranomaisten osoituksen mukaisesti, määräten jokaiselle omat velvollisuutensa, lähteä rintamalle auttamaan joukkojamme, joiden keskuudessa on alkanut ilmetä tiettyä horjuntaa siellä, missä vihollinen rynnistää kovimmin. Me olemme pyytäneet apua kaupunkilaisproletariaatin järjestyneimmältä osalta näinä kahtena Neuvostovallan olemassaolon vuotena joka kerta, kun olemme havainneet tiettyä horjuntaa talonpoikaisjoukoissa, jotka eivät ole nähneet eivätkä tunne neuvostotyötä, ja olemme saaneet proletariaatilta mitä sankarillisinta tukea.

Tapasin tänään ivanovovoznesenskilaisia työläistovereita, jotka ovat vapauttaneet tehtävistään noin puolet kaikista vastuunalaisista puoluetyöntekijöistä lähettääkseen heidät rintamalle. Eräs näistä tovereista kertoi tänään minulle, millä intomielisyydellä kymmenettuhannet puolueeseen kuulumattomat työläiset saattoivat heitä matkalle ja

kuinka heidän puheilleen tuli eräs puolueeseen kuulumaton vanhus ja lausui: „Älkää olko huolissanne, lähtekää, teidän paikkanne on siellä, me kyllä selviydymme täällä teidänkin edestänne”. Juuri silloin kun puolueeseen kuulumattomien työläisten keskuudessa syntyy tuollainen mieliala, kun puolueeseen kuulumattomat joukot, jotka eivät vielä ole täydellisesti selvillä poliittisista kysymyksistä, näkevät meidän lähettävän proletariaatin ja talonpoikaiston parhaita edustajia rintamalle, missä he ottavat täyttääkseen vaikeimmat, vastuullisimmat ja raskaimmat velvollisuudet, missä he joutuvat eturiveissä antamaan eniten uhreja ja kaatumaan epätoivoisissa taisteluissa — silloin kannattajiemme lukumäärä kehittymättömien, puolueeseen kuulumattomien työläisten ja talonpoikien keskuudessa kasvaa kymmenkertaiseksi, ja horjuvissa, heikentyneissä ja uupuneissa sotajoukoissa tapahtuu suorastaan ihmeitä tekeviä muutoksia.

Toverit, tämä on se suuri, raskas ja vaikea tehtävä, joka lankeaa teidän harteillenne. Niillä, jotka lähtevät rintamalle työläisten ja talonpoikien edustajina, ei voi olla muuta vaihtoehtoa. Heidän tunnuksenaan tulee olla — kuolema tahi voitto. Jokaisen teistä pitää osata lähestyä kaikkein takapajuisimpia, kehittymättöimpiä puna-armeijalaisia, jotta kykenisitte selittämään heille tilanteen kaikkein ymmärrettävimmällä kielellä, työtätekevän ihmisen näkökannalta, jotta voisitte auttaa heitä vaikealla hetkellä, poistaa kaikkinaisen epäröinnin, opettaa heitä taistelemaan lukuisia sabotaasin, velttouden, petoksen tai petturuuden ilmauksia vastaan. Te tiedätte, että sellaista ilmenee vielä paljon riveissämme ja päällystön keskuudessa. Tässä asiassa tarvitaan niitä, jotka ovat käyneet läpi tietyn oppikurssin, käsittävät poliittisen tilanteen ja osaavat auttaa työväen ja talonpoikaiston laajoja joukkoja niiden taistelussa petturuutta tai sabotaasia vastaan. Neuvostovalta odottaa teiltä paitsi henkilökohtaista urhoollisuutta myös sitä, että te annatte kaikinpuolista apua näille joukoille, että teette lopun kaikesta horjunnasta niiden keskuudessa ja näytätte, että Neuvostovallalla on voimia, joiden apuun se turvautuu aina vaikean hetken tullen. Noita voimia meillä on riittävästi.

Nyt meidän on, toistan vielä, pakko suostua tähän suureen uhraukseen vain siksi, että se on tärkein ja viimeinen rintama, jolla kaikista merkeistä päätellen koko kansalais-

sodan ratkaisu tulee tapahtumaan lähimpinä viikkoina tai kuukausina. Siellä voimme antaa viholliselle sellaisen iskun, josta se ei enää milloinkaan kykene toipumaan. Ja sen jälkeen kun verinen taistelu valkokaartilaisia vastaan, taistelu, johon he pakottivat meidät, on päättynyt, me voimme vihdoinkin vapaampina ja kymmenkertaisella tarmolla siirtyä omiin tehtäviimme, todellisen rakennustyön tehtäviin. Ja siksi, toverit, tervehdin niitä teidän joukossanne, jotka ottavat nyt täyttääkseen tämän mitä vaikeimman ja ylevimmän tehtävän taistella loppuun saakka rintaman eturiveissä, ja hyvästelen heitä täysin varmana siitä, että he tuovat meille täydellisen ja lopullisen voiton.

*„Pravda“ n:t 240 ja 241;
lokakuun 25 ja 28 pntä 1919*

*Julkalstaan „Pravda“ lehden
tekstin mukaan*
